

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **J. S.**, narozený X
bytem X, X,
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha,
proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, sídlem Škroupova 18, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. X ze dne 27. 5. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím č. j. X ze dne 7. 2. 2020 shledal Městský úřad Sušice žalobce vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve spoj. § 18 odst. 4 téhož zákona. Tohoto přestupku se žalobce měl dopustit tím, že dne 6. 5. 2019 v 9.56 hod. v části obce Volšovy, ve směru jízdy z obce Františkova Ves na Sušici, překročil nejvyšší povolenou rychlost o 40 km/h v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h. Za tento přestupek uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 5 000 Kč a zákaz

činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Následné odvolání žalobce zamítl žalovaný naříkaným rozhodnutím a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nejasnost vymezení místa přestupku ve výroku, dále pro pochybnost o úpravě nejvyšší dovolené rychlosti, rovněž pro nejasnost o tom, zda k přestupku došlo v obci či mimo ni. Místo spáchání přestupku je označeno jako „část obce“ Volšovy, aniž by tato obec měla nějaké místní části. K tvrzenému přestupku nedošlo před domem č. p. 30, ale ve vzdálenosti 198 m od tohoto místa, a to ve směru k obci Františkova Ves. Před domem č. p. 30 stál pouze rychloměr. Silnice, po níž žalobce přijížděl, se navíc nachází v lese. Materiálním znakem obce je přitom zastavěné území, které se v daném úseku nenachází. Tím, že projížděl lesem, žalobce nemohl ohrozit jiné lidi, protože lidé v lese nežijí. Dále žalobce namítl nedostatečné zjištění, zda se při měření rychlosti nacházel již na území obce označeném dopravní značkou označující začátek obce. Závěrem žaloby žalobce vznesl pochybnosti o úpravě nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce byl uznán vinným z porušení obecné právní úpravy. Ze zjištění městského úřadu přitom plyne, že na místě spáchání tvrzeného přestupku platila úprava místní. Znění místní úpravy ovšem v řízení zjištěno nebylo.
3. Žalovaný ve vyjádření odkázal na své rozhodnutí s tím, že skutkový stav byl zjištěn nepochybně.

Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná. V řízení nevznikly žádné pochybnosti o tom, v jakém místě byl žalobce změřen hlídkou policie, že jde o místo v obci a že zde byla povolena nejvyšší rychlost 50 km/h.
5. Příznačné pro žalobu je, že uvádí žalobní námitky směřující proti řízení před městským úřadem a jeho rozhodnutí, aniž by je žalobce uplatnil v přestupkovém řízení. Nejde přitom o námitky, které by nebylo možno uplatnit již před správními orgány, kde brojil jen proti správnosti měření (notoricky známá námitka „slip effect“) a certifikaci rychloměru. Tím se tedy žalobce připravil nejen o jejich posouzení v obou stupních přestupkového řízení, ale omezil tím i možnost jejich posouzení v řízení před soudem (srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 83/2013-60 ze dne 4. 12. 2013, č. j. 10 As 36/2019-33 ze dne 15. 8. 2019 a usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 10 As 24/2015-71 ze dne 2. 5. 2017, č. 3577/2017 Sb. NSS). Správní orgány za toho stavu totiž mohly posoudit jen ty skutkové a právní otázky, které byly nezbytné pro jejich rozhodnutí.
6. Zjevně nedůvodná je námitka směřující proti skutkové větě výroku rozhodnutí městského úřadu, že existují pochybnosti o tom, kde byl žalobce změřen, tj. kde se měl dopustit přestupku. Tato věta jednak není nejasná, jen ji žalobce dezinterpretuje, jednak by tvrzená nejasnost neměla žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
7. Konkrétní popis trestaného skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, není samoučelný. Slouží k individualizaci skutku a tím zejména jeho nezaměnitelnosti. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro *vyloučení dvojího postihu* pro týž skutek, pro *vyloučení překážky věci rozhodnuté* a rovněž pro *zajištění práva na obhajobu* (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 2 As 34/2006-73 ze dne 15. 1. 2008, č. 1546/2008 Sb. NSS). Není-li skutek řádně popsán, jde o porušení ustanovení o řízení, které typicky může a bude mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Vliv

procesní vady na zákonnost je však třeba posoudit ve vztahu k poměrům konkrétního případu (srov. i usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 165/2016-46 ze dne 31. 10. 2017, č. 3656/2018 Sb. NSS). Vliv vady na zákonnost rozhodnutí je prakticky vyloučen za stavu, kdy nejsou dotčeny výše zdůrazněné instituty, k jejichž zachování individualizace skutku slouží. I kdyby tedy skutková věta výrokové části rozhodnutí o přestupku nebyla co do určení místa formulována jednoznačně, s ohledem na konkrétní námitky žalobce by nebyl důvod napadená rozhodnutí rušit pro vady, pokud žalobce věděl, jaký konkrétní skutek mu je kladen za vinu, pokud žalobce netvrdí, že v místě spáchání skutku byla povolena vyšší rychlost, netvrdí, že byl za totéž jednání již dříve potrestán a nehrozí ani to, že by byl opakovaně trestán za totéž někdy později.

8. Přesně takový stav je i v souzené věci. Ze skutkové věty plyne, že žalobce byl změřen v části obce Volšovy před domem č. p. 30, nikoliv že se v tomto místě dopustil přestupku. Sám ostatně uznává, že v tomto místě byl umístěn rychloměr, takže tato část skutkové věty odpovídá skutečnosti. Je zřejmé, že vozidlo se v době měření nacházelo jinde než samotný rychloměr, nicméně nevzniká pochybnost kde: sám žalobce uvedl, že to bylo *198 metrů od rychloměru*. Je přitom lhostejné, zda šlo o část obce Volšovy v obecném jazykovém smyslu, nebo o místní část. Místo skutku je jasné, žalobci dokonce na metry, takže jeho právo na obhajobu bylo nepochybně zachováno (srov. i rozsudek NSS č. j. 9 As 291/2014-39 ze dne 28. 5. 2015). Nebezpečí dvojího postihu či překážka věci rozhodnuté pak z ničeho neplynou (obzvláště ne ze žalobní argumentace). Účel popisu skutku tedy byl plně zachován, byť městský úřad ve skutkové větě popsal umístění rychloměru, nikoliv vozidla žalobce.
9. Prakticky jedinou námitkou, která mohla mít věcně významnou vazbu k „nejasnosti“ skutkové věty je námitka existence místní úpravy rychlosti. I v této otázce ovšem žalobce dezinterpretuje obsah správního spisu. Ze spisu neplyne nic více, než že v místě *nebyla provedena změna místní úpravy provozu* (č. l. 107, 116 správního spisu). Z toho nijak nutně nevyplývá, že by kdy nějaká místní úprava provozu platila: výrok dopravního úřadu o absenci změny je pravdivý i za situace, kdy žádná místní úprava vůbec neexistovala – není-li místní úprava, není ani její změny. Tvrzení o nějaké platné místní úpravě provozu je tedy pouze toužebnou projekcí žalobce („přání otcem myšlenky“), která nemá oporu v žádných důkazech.
10. Existence místní úpravy byla ostatně vyvrácena výsledkem tří policistů, kteří také shodně (a žalobcem v přestupkovém řízení nerozporovaně) vypověděli, že řádné označení začátku obce vždy kontrolují (č. l. 87, 89, 90 správního spisu). Lze tak shrnout, že bylo nepochybně zjištěno, že žalobce jel rychlostí 90 km/h obcí v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h. Důkazy navržené žalobcem v řízení před soudem jsou tedy nadbytečné.
11. Nedůvodná je námitka žalobce, že v obci může jezdit rychlostí 90 km/h, pokud vidí les, v němž nežijí lidé. V úseku mezi značkami „Obec“ a „Konec obce“ je řidič povinen dodržovat nejvyšší povolenou rychlost 50 km/h bez ohledu na to, zda území považuje za zastavěné (srov. rozsudek NSS č. j. 3 As 81/2017-33 ze dne 31. 7. 2018). Smyslem značek vymezujících obec je právě snížení rychlosti ve vymezeném úseku, třeba i z důvodu bezpečnosti chodců, kteří se v oblasti pohybují, nebo k usnadnění vjíždění na hlavní komunikaci z přilehlých pozemků. Lze jen dodat, že žalobce ve skutečnosti nejel v lese, ale podél zámeckého parku uprostřed obce (č. l. 119).
12. V případě nejasnosti, zda se řidič nachází mimo obec, která je obvykle dána jeho nepozorností, nikoliv nedostatky dopravního značení, má řidič v zásadě dvě možnosti: pro

jistotu jet jako by v obci stále byl, nebo může riskovat a jet jako by v obci nebyl. To je volba, kterou někdy musí učinit každý řidič. Žalobce riskoval a jeho risk nevyšel, musí tedy nést zákonný následek.

Závěr

13. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným a že jeho rozhodnutí je zákonné. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. července 2021

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce